

войникъ остави единия чувалъ съ хлѣба на коня на другаря си, а другия метна на гърба си и като се изправи извика:

„Хайде бе хей, какво сме се разтреперили като баби! Студено, студено, ами ония тамъ, гдето чакатъ за хлѣбъ. Тѣхната е още по зоръ я“! . .

. . . И въ непрогледната снѣжна виелица се очертахъ приведенитѣ силуети на този смѣлъ керванъ, който бѣше решилъ да се бори съ природата, за да помогне на своитѣ другари.

Последниятъ войникъ, младо, голобrado момче, плачеше тихо за да го не чуятъ другаритѣ му. Единиятъ му ботушъ бѣше пробитъ и още отъ сутринята кракътъ му бѣше измокренъ. Сега кракътъ му бѣше вече вдървенъ. Но нали той не е баба! Какъ ще се обади, нали е срамота! . . . И кervана се спусна надолу презъ една гжста гора, за да стигне въ дѣното на долината, една бистра планинска рѣка, гдето бѣше ротата. Раздадохъ по половинъ хлѣбъ съ едно парче варено месо и безъ да почиватъ, трѣбваше пакъ да трѣватъ назадъ за да търсятъ полковата прехрана. Тѣй, почти цѣлата война презъ 1915 година, тѣзи безименни герои се движеха между две неизвестности: ротата и полковата прехрана.

Само съ тѣзи калени свѣрхчовѣшки сжщества можеше, при нашитѣ скромни срѣдства, при слабата ни тилова организация и въ тия непристѣпни балкани, да се върви напредъ и все напредъ.

И *гигантитѣ* летяха почти гладни и измокрени до коститѣ.

Една по една дружинитѣ се проточиха въ боенъ редъ къмъ втората отбранителна линия на сърбитѣ. Студенъ зименъ дъждъ бѣше почналъ да вали още отъ сутринята. Всичко бѣше измокрено, изкаляно. Но време за почивка и пресушаване нѣмаше. Сърбитѣ бѣха се оттеглили на своитѣ укрепени редуты около в. „Киселица“ и артилерията вече се обаждаше. Тукъ тамъ изъ гората се чуваха отдѣлни изстрели на тѣхни патрули, които колебливо се изтегляха.

На смъркване всички дружини отъ полка бѣха изпълнили своитѣ задачи и хората почиваха изъ доловетѣ.

Къмъ 9 часа вечерята се получи заповѣдъ отъ бригадата, споредъ която, частитѣ отъ бригадата трѣбва найкъсно до 5 часа на 3 октомврий да стигнатъ и заематъ линията Егри-Паланка — с. Градецъ.

На 1, 2 и 4 дружини и картечната рота се падна честта да взематъ участие въ първия ожесточенъ бой за овладяване силно укрепления връхъ „Киселица“,

Върхътъ „Киселица“ бѣше обвитъ въ мантията на дъждовната нощъ, когато ротитѣ се разшавахъ и изпратиха преднитѣ си патрули. Заповѣдта за настѣплението въ дружинитѣ се получи въ полунощъ.

Въ тъмни зори, 2 дружина, водена отъ двама водачи потегли къмъ върхътъ. По двама и по единъ вървѣха въ непрогледната нощъ измокренитѣ войници. Важната за-